U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **I. L.**, zast. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, čj. OAM-97/LE-VL11-VL16-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2017, čj. 63 Az 18/2017-37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím vydaným dne 8. 9. 2017 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2017 uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení, neboť soud nesprávně vyhodnotil rozhodnutí žalovaného, ve kterém dle stěžovatele není řádně vyhodnoceno udělení humanitárního azylu. Žalovaný totiž nezahrnul mezi kritéria pro udělení humanitárního azylu dlouhodobost pobytu stěžovatele na území České republiky. Ačkoliv rozhodnutí ve věci humanitárního azylu podléhá jen velmi omezenému soudnímu přezkumu, žalovaný nemůže opomíjet zvláštní okolnosti, které v případě stěžovatele spočívají v tom, že na území České republiky přicestoval přibližně před dvaceti lety a od té doby zde nepřetržitě pobývá. Stěžovatel proto považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť v něm zcela chybí úvaha o tom, zda míra odcizení stěžovatele od jeho vlasti je natolik zásadní, že by tím byly naplněny důvody hodné zvláštního zřetele, jež by mohly odůvodnit udělení humanitárního azylu.

[3] Žalovaný pokládá své rozhodnutí ohledně § 14 zákona o azylu za dostatečné; podklady pro rozhodnutí jsou dostačující a své správní uvážení řádně odůvodnil. Navrhl proto, aby NSS kasační stížnost odmítl nebo případně zamítl.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu by zakládala přijatelnost kasační stížnosti, pokud by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; takovou vadu však NSS neshledal. Krajský soud se dostatečně věnoval zjištěním žalovaného i tvrzením stěžovatele, popsal rozhodný skutkový stav a se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[7] Stěžovatel nesplňuje žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 či doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Během správního řízení uvedl, že svou vlast opustil, *„protože tam neměl co dělat“*, rodiče mu zemřeli, sestry mají své rodiny a on by tam neměl za co žít. Nikdy neměl problémy se státními orgány ani problémy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině či z důvodu zastávání politických názorů. Institut azylu však neslouží k legalizaci pobytu cizince na území ČR z ekonomických důvodů, jak stěžovateli zdůraznil již krajský soud i žalovaný.

[8] K otázce humanitárního azylu se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55: tento druh ochrany připadá v úvahu typicky u osob zvláště těžce postižených či nemocných, případně v kombinaci s vysokým věkem, nebo u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Žádný z těchto důvodů však na případ stěžovatele nedopadá. Stěžovatel poukazoval pouze na skutečnost, že na území České republiky se zdržuje přibližně dvacet let a má zde vytvořeny vazby, které však nijak neupřesnil. Dlouhodobý pobyt na území České republiky však nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu, tím spíše, pokud cizinec na území pobývá dlouhodobě bez jakéhokoliv pobytového titulu a několikrát nerespektoval správní vyhoštění. Žalovaný tak nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem pro udělení humanitárního azylu.

[9] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS tak poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[10] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

pokračování

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu